

**A Kúria
mint felülvizsgáló**

bíróság

végzése

Az ügy száma: Mfv.II.10.083/2026/2.

A tanács tagjai: dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró
dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró
dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna bíró
dr. Osztovits András bíró

A felperesek: I.rendű (cím1) I. rendű
II.r. (cím2) II. rendű
III.r. (cím3) III. rendű
IV.r. (cím4) IV. rendű V.r. (cím5) V. rendű
VI.r. (cím6) VI. rendű

A felperesek jogi képviselője:
Sipos & Moskovits Ügyvédi Iroda (cím7, ügyintéző: dr. Moskovits
Károly ügyvéd)

Az alperes: alperes (cím8)

Az alperes jogi képviselője:
dr. Gyöpös Miklós kamarai jogtanácsos (cím8)

A per tárgya: elmaradt bérpótlék megfizetése

A felülvizsgáló kérelmet benyújtó fél:
alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Debreceni Ítéltábla Mf.I.50.054/2025/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
Nyíregyházi Törvényszék 5.M.70.129/2024/33.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illeték bevételi számlájára – 387.675 (háromszáznyolcvanhétezer-hatszázhetvenöt) forintot a meg nem fizetett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem illetékeként. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat engedélyezése szempontjából lényeges tényállás

[1] Az I-V. rendű felperesek, valamint a VI. rendű felperes jogelődje a perbeli időszakban, 2018. január 1-je és 2020. december 31-e között mozdonyvezetőként az alperes alkalmazásában álltak. Ebben a munkakörben nem kellett országhatáron átnyúló vasúti közlekedésben részt venniük.

[2] A felperesek foglalkoztatására az alperes és a szakszervezetek által megkötött Kollektív Szerződés (a továbbiakban: KSZ) alapján került sor. A felperesek munkaidő-beosztását az alperes a KSZ rendelkezéseinek megfelelően egy hónapra előre, mindig az előző hónap 23-án küldte meg a részükre. Abban feltüntette az adott napi szolgálat kezdő és befejező időpontját, azokat a napokat, amikor szabadságon voltak, valamint a heti pihenőidők kezdetét és végét.

[3] A mozdonyvezetők (vontatási utazó szolgálatot ellátók) részére az alperes nem heti pihenőnapokat, hanem heti pihenőidőt biztosít. A felpereseket az alperes havi munkaidőkeretben foglalkoztatta, a heti pihenőidő tekintetében heti referenciaidőszak volt.

[4] Az alperes a felperesek részére heti szinten a napi pihenőidőt és a heti pihenőidőt oly módon adta ki, hogy két munkavégzés között biztosította a lakóhelyi napi pihenőidőt 12 óra időtartamban és az úgynevezett utazási normaidőt (a IV. rendű felperesnél és a VI. rendű felperes jogelődje esetében 30+30 perc, az I., II., III. és V. rendű felpereseknél 90+90 perc).

[5] Azokban az esetekben, mikor a munkavégzést heti pihenőidő, vagy szabadság követte, az alperes sem a napi pihenőidőt sem pedig az utazási normaidőt nem biztosította a felperesek részére, az ezen időszakban teljesített munkavégzéseket rendkívüli munkavégzésként nem tartotta nyilván, nem számolta el, és külön nem is ellentételezte.

[6] Az eredetileg közölt tervvezényléshez képest a tényleges munkaidő-beosztás utóbb eltérhetett. A végleges munkaidő-beosztást mindig a tervvezénylés tartalmazta azzal, hogy esetenként még ehhez képest is történtek eltérések a munkavégzésben, melyet az alperes rendkívüli munkavégzésként számolt el az időkimutatásban, majd a bérjegyzékeken külön ekként is tüntetett fel és fizetett meg. Az alperes azonos módon járt el, amennyiben a kijelölt heti pihenőidőben rendelt el munkavégzést. A munkaidőkereten felül teljesített munkaórákat az alperes szintén rendkívüli munkavégzésért járó bérpótlékkal díjazta.

A kereseti kérelem és ellenkérelem

[7] A 2018. január 1-je és 2020. december 31-e közötti időszakra keresetében az I. rendű felperes 2.465.090 forint, a II. rendű felperes 3.481.341 forint, a III. rendű felperes 3.667.372 forint, a IV. rendű felperes 3.059.743 forint, az V. rendű felperes 3.773.848 forint, míg a VI. rendű felperes 2.936.363 forint rendkívüli munkavégzésért járó bérpótlék és annak kamata megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg elmaradt napi pihenőidőre járó bérpótlék címén az I. rendű felperes részére 2.465.090 forintot, a II. rendű felperes részére 3.481.341 forintot, a III. rendű felperes részére 3.667.372 forintot, a IV. rendű felperes részére 3.059.743 forintot, az V. rendű felperes részére 3.773.848 forintot, a VI. rendű felperes részére 2.936.363 forintot és ezen összegek után felperesek részére külön-külön 2019.07.01. napjától, mint középarányos kezdőidőponttól számított, a kifizetés napjáig járó - a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű - késedelmi kamatát.

[10] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[11] A másodfokú bíróság kiemelte: az alperes az elsődleges fellebbezésében a követelés jogalapját vitatta, aminek következtében kérte a kereset elutasítását, azösszezszerűség vonatkozásában elfogadta az elsőfokú bíróság számítását, a marasztalás összegét.

[12] A jogalap körében az alperes érvelésével ellentétben nem a magyar munkajog hagyományainak van jelentősége, hanem a munkaidő és a pihenőidő (napi és heti) magyar és uniós jogi szabályozásának.

[13] Az Európai Parlament és a Tanács 2003/88/EK irányelve (a továbbiakban: Irányelv) napi és heti pihenőidőre vonatkozó rendelkezéseit a magyar jogalkotó az a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvénybe (a továbbiakban: Mt.) ültette át, implementálta, ezért ezen szabályok a Charta 51. cikkének (1) bekezdés értelmében az uniós jog végrehajtásának minősülnek, a perben tehát mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróságnak részben uniós jogot kellett alkalmaznia. Tekintettel arra, hogy az Mt. pihenőidőkre vonatkozó rendelkezései az uniós jog alkalmazási körébe tartoznak, az Irányelvet hajtják végre, ezért a Charta által biztosított alapvető jogokat tiszteletben kell tartani, az uniós jog alkalmazhatósága magában foglalja a Charta által biztosított alapvető jogok alkalmazhatóságát [C-617/10. számú Åkerberg Fransson ítélet [21]].

[14] Valamennyi munkavállalót megillető, a napi, valamint heti pihenőidőhöz való jog nemcsak az uniós szociális jog különlegesen fontos szabálya, hanem azt kifejezetten rögzíti a Charta 31. cikkének (2) bekezdése is, amely az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a Szerződésekkel megegyező jogi kötőerővel rendelkezik. Az Irányelvet, különösen annak 3. és 5. cikkei, amelyek ezen alapvető jogot pontosítják, e jog fényében kell értelmezni, és e rendelkezések nem értelmezhetők megszorítóan a munkavállalót az Irányelv alapján megillető jogok kárára [C55/18. számú CCOO ügyben 2019. május 14 én hozott ítélet [31]-[32] és [42]-[44], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat].

[15] Az Irányelv célja az, hogy minimumkövetelményeket állapítson meg a munkavállalók élet és munkafeltételeinek javítása érdekében többek között – a pihenőidőkre vonatkozó – nemzeti jogszabályok közelítése révén. Ennek a munkaidő szervezés területén az Európai

Unió szintjén történő harmonizációnak az a célja, hogy a munkavállalók biztonságának és egészségének jobb védelmét biztosítsa azáltal, hogy ez utóbbiaknak megfelelő minimális – napi és heti – pihenőidőt biztosít. Az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkének (3) bekezdésében rögzített lojális együttműködés elve pedig megfelelő keretet ad a tagállami bíróságoknak arra, hogy a nemzeti jogszabályt az Irányelv rendelkezéseivel összhangban értelmezzék.

[16] Az Irányelv 3. és 5. cikkeinek megfelelően a tagállamok tehát egyrészt kötelesek meghozni a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy minden munkavállalót 24 órás időtartamonként 11 összefüggő órából álló minimális napi pihenőidő, illetve hétnaponként legkevesebb 24 órás, megszakítás nélküli pihenőidő illessen meg. Mivel azonban az Irányelv 3. és 5. cikkei nem határozzák meg azokat a konkrét részletes szabályokat, amelyekkel az ott szabályozott jogok érvényesülését a tagállamoknak biztosítaniuk kell, a tagállamok mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek azon konkrét részletes szabályok elfogadása tekintetében, amelyekkel biztosítani kívánják az ezen Irányelvben foglalt jogok érvényesülését. Ugyanakkor a tagállamoknak garantálniuk kell, hogy e jogok hatékony érvényesülése teljes mértékben biztosított legyen, lehetővé téve, hogy a munkavállalók ténylegesen részesüljenek a napi és heti minimális pihenőidőben. A tagállamok által az Irányelv előírásai végrehajtásának biztosítása érdekében meghatározott részletes szabályok semmiképpen nem lehetnek olyanok, amelyek megfoszthatják lényegüktől a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében kimondott jogokat, valamint az Irányelv 3. és 5. cikkei által biztosított jogokat [C 531/23. számú ügy HJ és US, MU, [33] és [35], valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat].

[17] Az Mt. – az irányelvi minimumtól eltérően – a heti pihenőidő vonatkozásában egy kedvezőbb hazai szabályozást rögzít. Ez a kedvezőbb szabályozás azonban az EUB ítélete értelmében és a Kúria elsőfokú bíróság által is hivatkozott végzései alapján [Mfv.II.10.025/2024/6., Mfv.IV.10.044/2024/6., Mfv.II.10.055/2024/6.] nem vezethet ahhoz, hogy a két pihenőidő (napi, heti) egymást átfedve, vagy a napi pihenőidő a heti pihenőidőbe beolvadva kerüljön kiadásra. Az Irányelv átültetését követően a nemzeti bíróságoknak az átültetett nemzeti jogszabályt kell alkalmazniuk, amelynek értelmezése során figyelemmel kell lenniük az Irányelv célkitűzéseire, rendelkezéseire [C-106/89. számú ügy Marleasing SA és La Comercial Internacional de Alimentacion SA. [8]]. Erre tekintettel az Mt. 104. §-ának és az Mt. 106. §-ának értelmezése és ezzel a jogvita eldöntése során az elsőfokú bíróság helyesen tekintette az EUB ítéletét irányadónak. Mindebből pedig kétséget kizáróan az következik, hogy a napi pihenőidő kiadása a munkavégzést követően abban az esetben is külön jogcímen kötelező, ha azt nem munkavégzés követi. Erre figyelemmel pedig nincs jelentősége annak sem, hogy a magyar szabályozás (az Irányelv 15. cikkében biztosított lehetőséggel élve) az Irányelvben meghatározott összesen 35 óra időtartamot meghaladó egybefüggő heti pihenőidőt biztosít.

[18] Az alperes ezzel ellentétes érvelése nem képezhetette alapját a jogvita elbírálásának. Az EUB ítélete nem írta felül a magyar jogi normákat és az AB határozatot, az elsőfokú bíróság pedig nem alkotott jogot, nem sértette meg a contra legem jogalkalmazás tilalmát.

[19] Az alperes tévesen értelmezte az EUB C-477/21. számú ügyben hozott döntését, abban ugyanis az EUB nem fogalmazta át az elsőfokú bíróság által feltett kérdéseket és válaszában kifejezetten a magyar jogi szabályozás és az alperesi KSZ alapján, azokat elemezve foglalt állást az uniós jog tartalmát, célját és rendeltetését illetően, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette ezen értelmezést irányadónak a jogvita elbírálása során. Az eljárása nem sértette sem az Alaptörvény XXVIII. cikkét (és egyéb rendelkezését), valamint nem eredményezte a törvényes bíróhoz való jog sérelmét sem.

[20] A Kúria a hivatkozott határozataiban nemcsak egyszerűen átvette az EUB értelmezését, hanem az EUB ítéletében lefektetett, az Irányelv 3. és 5. cikkeihez kapcsolódó minimumkövetelményeket, így különösen a jogcím szerinti elkülönítés követelményét maradéktalanul szem előtt tartva azt az értelmet tulajdonította az Mt. 104. és 106. §-aiban foglaltaknak, mely egyedülként volt képest biztosítani a magyar szabályozás uniós joggal való konformitását. Minderre tekintettel nem volt elfogadható az alperes azon érvelése, miszerint az uniós napi és heti pihenőidőnek a magyar heti pihenőidőn belüli együttes biztosításával maradéktalanul érvényesülne mindkét uniós pihenőidő funkciója, és ezzel teljesülne az AB határozatban és az EUB ítéletben is megjelenő jogcím szerinti elkülönítés követelménye. Az alperes ezen érvelése voltaképpen a tartam szerinti (minimálisan 35 óra) megközelítés átfogalmazása, mely az EUB ítélete óta nem tartható és nem helytálló értelmezés.

[21] A munkaidő – jogszerű – beosztása a munkáltatónak nemcsak joga, de kötelezettsége is [Mt. 96. § (1) bekezdés], meghatározására pedig egyértelmű jogszabályi rendelkezések alkalmazandók, azokat kötelezően be kell tartani (például: Mt. 104. §, 106. § és 124. §); mindezek nemteljesítése tehát jogszabálysértő mulasztás. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a szabályozás logikája egyértelműen a jogszabálynak megfelelően megállapított munkaidő-beosztásból indul ki és nem számol azzal, hogy a munkáltató a jogszabályi rendelkezéseknek nem megfelelő munkaidő-beosztást készít. A munkaidő-beosztás szabálytalansága esetén nem a pihenőidő – napi, illetve heti – jellegének, hanem a beosztás elmulasztásának van jelentősége, mert az Mt. 104. § (1) bekezdése nemcsak „mérték”, hanem „beosztási” szabályt is tartalmaz. Az Mt. 15. § (5) bekezdése szerint a megállapodás teljesítése során tett jognyilatkozatnak nem minősülő nyilatkozat, továbbá a munka irányításával összefüggő munkáltatói jognyilatkozat tekintetében a 20–26. §-ban foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni, azaz az érvénytelenség szabályai nem irányadók. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy az alperes által – az előzőek értelmében – szabálytalanul, jogellenesen elkészített munkaidő-beosztástól az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásakor nem térhetett el, vagy „fiktív” munkaidő-beosztást alkalmazott volna.

[22] Az alperes az EUB ítélete, a Kúria végzései és az AB határozat után alappal nem hivatkozhat arra, hogy a magyar napi és a heti pihenőidő szabályok nem értelmezhetők különállóan, hiszen éppen az ezzel ellentétes jogértelmezés eredményezne jogbizonytalanságot. Az elsőfokú bíróság – az alperes érvelésével ellentétben – nem minősítette a foglalkoztatásokat általánosságban és visszamenőlegesen jogellenessé, hiszen jogsértés csak egyedi ügyekben, az ott feltárt körülmények alapján állapítható meg az elévülési idő figyelembevétele mellett.

[23] Az alperes alaptalanul kifogásolta azt is a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta azon megállapítását, hogy a magyar jogalkotó a napi pihenőidő és a szabadság szabályozásánál az Irányelv 3. és 7. cikkei szerinti minimumkövetelményt vette át, azonban a heti pihenőidő vonatkozásában a munkavállalók számára kedvezőbb szabályozásként az Irányelv 24 órás minimumához képest – főszabály szerint – 48 órát biztosít. Az Irányelv 3., 5. és 7. cikkeinek, az Mt. 104. és 106. §-aival való egybevetéséből a hazai kedvezőbb szabályozás az Irányelv 5. cikke és az Mt. 106. §-a vonatkozásában egyértelmű, az további indokolásra nem szorul.

[24] A pihenőidő fogalmának eltérő hazai és uniós tartalmával kapcsolatban kifejtett részletes fellebbezési érveléssel az ítéltábla nem foglalkozhatott, tekintettel arra, hogy ebben a körben a fellebbezés csak utalást tartalmazott, érdemi kifejtést viszont nem. A fellebbezésben az alperes lényegében részletesen újra kifejtette az elsőfokú eljárás során általa már előadottakat, több helyen arra hivatkozva, hogy a felperes érvelése miért hibás. A másodfokú eljárás azonban nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának az

elsőfokú ítéletet kell felül-, illetőleg a fellebbezést elbírálnia, nem pedig az alperes elsőfokú eljárás során tett tényelődadásait. Ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) hatálya alatt is következetes bírói gyakorlat szerint [Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6.] a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. Erre tekintettel az alperesnek a fellebbezésben megismételt előadása, amellyel lényegében fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, nem pótolja annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezését alapítja.

[25] Az alperes szükségtelenül foglalkozott az Mt. 104. §-ának 2023. január 1-től hatályos (5) bekezdésében foglalt rendelkezéssel, hiszen az a perrel érintett időszakban még nem volt hatályban, ezért annak értelmezése, illetve az uniós joggal összefüggő vizsgálata jelen perben irreleváns. Ugyanez a helyzet a vasúti közlekedésről szóló 2005. évi CLXXXIII. törvény (a továbbiakban Vtv.) 2025. július 1-től hatályos szabályaival és az ahhoz fűződő előterjesztői indokolással kapcsolatban.

[26] Nem értett egyet az ítélőtábla az alperesnek azzal a hivatkozásával sem, mely szerint az elsőfokú bíróság ítéletében eltért a Kúria Mfv.X.10.257/2019/7. számú ítéletétől. Az elsőfokú bíróság a döntése során az előző ítéletre figyelemmel volt, annak megállapításaira az ítélet indokolásában utalt is, mint ahogy a Kúria a hivatkozott precedensképes döntéseiben is azt irányadónak tekintette. Az elsőfokú bíróság ezért ezzel összefüggésben sem sértette meg az indokolási kötelezettségét.

[27] A jelen jogvita tárgyát nem az képezte, hogy az alperes a napi munkavégzést követően a másnapi munkanapot megelőzően biztosította-e a napi pihenőidőt, hanem az, hogy a heti pihenőidő (és kiadott szabadság) előtt, a munkavégzést követően biztosította-e azt. Mindezekből következik az is, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt akkor, amikor érdemben elbírált a felperesnek azt a keresetváltoztatását, amelyben a szabadságot megelőzően nem biztosított napi pihenőidő vonatkozásában terjesztett elő a rendkívüli munkavégzésért járó bérpótlék iránti igényt, hiszen nem annak volt jelentősége, hogy azt a felperes a szabadság előtti napokra érvényesítette, hanem annak, hogy azon napok vonatkozásában az alperes szintén nem tett eleget annak a kötelezettségének, hogy a napi pihenőidőt biztosítsa a munkavégzést követően úgy, hogy az elkülönüljön az egyéb munkaidőnek nem minősülő időtartamoktól. A felperes csak az érintett napok vonatkozásában módosította a keresetet, annak jogalapja pedig ugyanaz volt, mint a heti pihenőidő előtt nem biztosított napi pihenőidő esetében, azaz ugyanaz volt a kereset tényállítása, jogállítása és az érvényesített jog is.

[28] A felperések az eredeti kereseteiket 2021. február 2-án terjesztették elő, a megjelölt összegekben elmaradt pihenőnapi bérpótlék megfizetésére kérték az alperest kötelezni a 2018. január 1-je és 2020. december 31-e közötti időszakra. A felperések 2024. decemberében nyújtották be azon keresetváltoztatásaikat, amelyben arra tekintettel is érvényesítettek igényt, hogy a szabadságot megelőzően is megillette őket a napi pihenőidőre való jogosultság a munkavégzést követően. Az ítélőtábla megállapította, hogy a perben a felperések eredeti kereseteikben ugyan részben alacsonyabb összeget érvényesítettek a napi pihenőidők kiadásának elmulasztásával összefüggésben, mint későbbi keresetváltoztatásaikban, azonban azok előterjesztésére a per folyamán megszületett kúriai precedensképes határozatok folytán végzett anyagi pervezetés és a számítások módosítása miatt került sor. A szabadsághoz kapcsolódó igény az eredeti keresetekben is megjelölt időszakokhoz kapcsolódott, a felperések az abban megjelölt tárgydőszakon nem terjeszkedtek túl.

[29] A munkabért, ezzel együtt a pótlékkülönbözetet is a tárgyhót követő hónap 10. napjáig kellett volna a felperesek részére megfizetni. Az, hogy adott tárgyhó tekintetében a bérpótlékkülönbözet iránti követelés pontosan milyen összegű pusztán számszaki és nem jogalapi kérdés [figyelemmel a számítások helyességét az alperes bizonyítási kötelezettségébe utaló Pp. 522. § (1) bekezdésére is], az az elévülés megszakadását az adott hónapra érvényesített követelés ténye tekintetében nem érinti. Ezt meghaladóan pedig a szabadságot már az eredeti keresetben is figyelembe vették a felperesek a számításaik során, a perben a szabadsággal összefüggő jogkérdésekre és számításokra a felek folyamatosan, már a keresetváltoztatást megelőzően előterjesztették nyilatkozataikat. A felperesek keresetének jogi- és ténybeli alapját továbbá végig az képezte, hogy az alperes elmulasztotta a munkavégzést követően a napi pihenőidő kiadását, aminek a jogkövetkezménye – ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helytállóan rögzítette – az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a rendkívüli munkavégzésért járó pótlék.

[30] Az ítéletábra hivatkozott arra is, hogy a Kúria a Pfv.IV.21.510/2021/8. számú végzése értelmében a perindítás estén az elévülés megszakadása nem korlátozódik arra az összegre, amelynek a megfizetése iránt a keresetet benyújtották, de a Kúria Pfv.III.21.208/2021/6. számú részítélete is rámutat arra, hogy a követelés bekövetkeztétől az addig keresettel nem érvényesített kárelemek elévültek, amennyiben a két keresetnek alapvető eltérései vannak. A perbeli esetben azonban ez nem volt megállapítható, mivel a felperesek nem önálló, szabadság kiadása vagy megváltása jogcímen érvényesítettek igényt, hanem azon a jogalapon, hogy az alperes a munkavégzést követően nem biztosította a napi pihenőidőt szabadság esetén sem, emiatt a munkaidő-beosztás jogellenes. A követelés kiindulópontja nem a szabadság, hanem a napi munkavégzést követő napi pihenőidő kötelező kiadásán alapult, ezért a felperesek a kereseteiket megváltoztathatták, az igények nem évültek el.

[31] Az alperes a fellebbezésében nem fejtette ki, hogy a keresetmódosítással érintett és az általa hivatkozott elévülés pontosan mely napokat, mely időszakokban teljesített szolgáltatásokat érintett, a szabadságok előtti napi pihenőidőkre eső pótlék figyelmen kívül hagyásával esetlegesen mennyivel csökkenne a felpereseknek megítélt összeg. Ennek tisztázására irányult a másodlagos fellebbezési kérelme – az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére – amivel kapcsolatban a Pp. 384. §-a (2) bekezdésének b) pontjára hivatkozott. A Pp. 384. § (2) bekezdésének b) pontja szerint azonban a másodfokú bíróság akkor helyezi hatályon kívül az ítéletet, ha az ügy érdemében az a) pont alapján dönteni nem lehet. Ez a jogszabályhely pedig a Pp. 369. §-ának (4) bekezdésébe foglalt felülbírálati jog gyakorlására utal vissza, mely szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja és minősítheti, úgy, hogy egyúttal köteles elvégezni a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést és az ezzel összefüggő intézkedéseket megtenni.

[32] Az anyagi pervezetésnek azonban nem feladata valamennyi lehetséges, de nem érvényesített igény felderítése, az ehhez szükséges bizonyítékok felkutatása. A bíróság aktivitása nem terjedhet ki elő nem terjesztett igényekről való tájékoztatásra, új tények, új szempontok perbe vezetésére. Az anyagi pervezetés nem jelent általános tájékoztatási kötelezettséget, szerepe csupán arra korlátozódik, hogy a felek tényállításait, nyilatkozatait tisztázza és konkretizálja, adott esetben alkalmat adjon a kiegészítésre [Fővárosi Ítéletábra 2.Pf.20.914/2018/5/I. – PJD2019. 32.].

[33] Az alperes ténylegesen anyagi pervezetési hibára nem is hivatkozott a fellebbezésben, így az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem ezen jogszabályhely alapján megalapozatlan volt.

[34] Az elsőfokú eljárásban a felek részletes nyilatkozatokat terjesztettek elő a kereset összegszerűségének tisztázására, így az alperes akkor járt volna el megfelelően a fellebbezés

előterjesztésekor, ha az általa ebben a körben vitatott tételeket pontosan, összecszerően megjelöli, hiszen ebben az esetben – amennyiben természetesen a jogalapi vitatásával egyetértett volna – az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztathatta volna, de az elsőfokú eljárás megismétlése mindenképpen szükségtelen.

[35] A Kúria a precedensképes döntéseiben részletesen kifejtette, hogy a napi pihenőidő kiadása szabályának megszegése okán a jogkövetkezmény vizsgálata körében fenntartható és az adott tényállásra megfelelően alkalmazandó az Mfv.X.10.257/2019/7. számú határozatban kifejtett azon álláspont, hogy ha az nem volt biztosított, a munkáltató eljárása jogellenes és a jogellenességnek az a következménye, hogy az annak tartama alatt teljesített munkavégzés rendkívüli munkaidőben végzett munkának minősül, melynek ellentételezésére az Mt. 143. §-ában foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni. Ebből következően viszont nem volt jelentősége a fellebbezésben a rendkívüli munkavégzés jogi megítélésével kapcsolatban kifejtett alperesi álláspontnak sem.

[36] Az ítéletábra rámutatott: helytállóan döntött az elsőfokú bíróság az úgynevezett „megváltott heti pihenőidőkkel” és a munkaidőkereten felül végzett munkáért az alperes által már az Mt. 143. § (2) bekezdés b) pontja alapján megfizetett pótlékok le nem vonhatóságával összefüggésben is. Az alperes a „megváltott heti pihenőidőket” heti pihenőidőként jelölte ki, ekként tartotta nyilván és a munkaidőkeret elszámolásakor is heti pihenőidőként vette figyelembe méghozzá teljes tartamában. A heti pihenőidő – ahogy arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott – tehát ezekben az esetekben is rögzült méghozzá a közölt munkaidő-beosztás szerinti helyében és időtartamában. A „megváltott heti pihenőidőt” pedig utóbb már nem lehet lakóhelyi napi pihenőidőként figyelembe venni. Az ítéletábra e körben maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság indokolásával és mindösszesen azt emeli ki, hogy a lakóhelyi napi pihenőidőket már az eredeti munkaidő-beosztás szerint is biztosítania kellett volna az alperesnek a heti pihenőidőket és a szabadságokat megelőzően. A keresetek ezen eredetileg is biztosítandó lakóhelyi napi pihenőidők elmaradását sérelmezték, így a heti pihenőidőket és az azok alatt elrendelt rendkívüli munkavégzéseket a felperesek igényérvényesítése a keresetváltoztatást követően egyáltalán nem is érintette.

[37] A munkaidőkereten felül végzett munkáért az alperes által az Mt. 143. § (2) bekezdés b) pontja alapján már fizetett pótlékot, azonban azok levonására irányuló fellebbezési érvelés is alaptalan, ugyanis az Mt. 143. § (2) bekezdésének a) és b) pontjai nyilvánvalóan külön jogcímként kezelik és rendelik megfizetni a munkavállaló részére a bérpótlékot. Emellett a munkaidő-beosztás szerinti napi munkaidőt meghaladóan elrendelt munkavégzés esetén – amennyiben munkaidőkeretet alkalmaz a munkáltató – nem biztos, hogy az adott időszak a munkaidőkereten felüli munkavégzést is eredményez, és fordítva, amennyiben a munkaidőkeretet meghaladóan rendel el munkavégzést a munkáltató, az nem biztos, hogy a munkaidő-beosztástól is eltérő lesz. Mindebből pedig az következik, hogy a keresettel érvényesített és a jogellenesen ki nem adott lakóhelyi napi pihenőidőkre (és utazási normaidőkre) eső munkavégzések az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontjában megjelölt – és nem más – jogcímen eredményeznek bérpótlék fizetési kötelezettséget az alperes oldalán, ezért egyáltalán nincs jelentősége annak, hogy a perrel érintett időszakban a munkaidőkereten felül végzett munkáért az alperes mikor és milyen mértékű bérpótlékot fizetett ki a felperesnek.

[38] Megjegyezte az ítéletábra, hogy az alperes ezen követelések tekintetében sem jelölte meg, pontosan, hogy melyik felperes mikor teljesített olyan munkaidőkereten felüli munkavégzést, amelyre az érintett szolgálat esetén már – összecszerően is megjelölten – fizetett bérpótlékot.

[39] Az ítéletábra megalapozatlannak találta az alperes fellebbezési érvelését az I. rendű felperes vonatkozásában is, aki érdekképviseleti tevékenysége miatt munkaidő-kedvezményben részesült. A munkaidő-kedvezmény időtartama mindig a beosztott

munkaidőt érinti, és azt nem minősíti pihenőidővé az a tény, hogy az I. rendű felperes az alatt az idő alatt nem munkát végez, hanem érdekképviselési tevékenységet lát el. A munkaidő-kedvezmény teljes tartama ezért munkaidőnek minősül, ami után az általános szabályok szerint illeti meg a munkavállalót a napi pihenőidőre való jogosultság is. Az érdekképviselési tevékenység miatt biztosított munkaidő-kedvezmény nem jelenti azt, hogy az adott időszakot ne munkaidőként tartotta volna nyilván az alperes. Az Mt. 274. § (5) bekezdése szerint az I. rendű felperest a szakszervezeti érdekképviselési tevékenységének az idejére a munkaidő kedvezményét meghaladóan díjazás illeti meg, az lényegében egyfajta speciális munkavégzést (és semmiképpen sem pihenőidőt) jelentett. Mindebből pedig az következik, hogy a ki nem adott napi pihenőidő visszaszámolt időszakaiban érintett érdekképviselési tevékenység idejére is köteles az alperes bérpótlékot fizetni.

[40] Az ítéletábra a fellebbezés tartalmára, az alperes részletesen és ismételt hangsúlyozott álláspontjára tekintettel emelte ki: a bíróságoknak a határozataikat a szükséges mértékben kell megindokolniuk, amelynek körét az adott ügy jellege és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza meg. Az elsőfokú bíróság rögzítette a tényállást és az abból figyelembe vett körülményeket, továbbá a levont következtetésekről, a jogkérdésekben elfoglalt álláspontjáról is megfelelően számot adott. Önmagában az indokolási kötelezettség megsértése pedig nem állapítható meg amiatt, hogy a levont következtetésekkel az alperes nem ért egyet (lásd ebben az értelemben például: Kúria Mfv.I.10.024/2019/7. számú, Mfv.I.10.133/2019/6. számú, Mfv.I.10.525/2018/5. számú ítéletek, utóbbi megjelent: BH2020. 83.).

[41] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben több ügyben kifejtette, hogy a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a fél szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végső soron és kötelező erővel való értelmezése egyébiránt a bíróságok feladata [30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89] és 3073/2017. (IV. 19.) AB végzés, Indokolás [27]].

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[42] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és kereset elutasítását a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján; másodlagosan annak hatályon kívül helyezését a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján és a felperesek részére megítélt összeg leszállítását. Kérte továbbá a jogerős ítélet végrehajthatóságának a felfüggesztését a Pp. 416. §-a alapján.

[43] Felülvizsgálati kérelmével együtt a Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontjának második fordulatára és b) pontjára alapított engedélyezés iránti kérelmet is benyújtott.

[44] Az ügy érdemére kiható jogi jogszabálysértésként az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdésének, 28. cikkének; az Mt. 5. §-ának, 104. §-ának, 106. §-ának, 107. §-ának, 143. § (4) bekezdésének, valamint a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésének sérelmére hivatkozott.

[45] Elvi jelentőségű jogkérdésként azt vetette fel a jogalap körében, hogy kell-e biztosítani a munkáltatónak abban az esetben is az Mt. 104. §-ában meghatározott napi pihenőidőt munkavállalója részére, amennyiben a napi munka befejezését a következő naptári napon vagy 24 órás időtartamon belül nem követi újabb munkavégzés, mert a munkavállaló heti pihenőidejét tölti.

[46] A joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében előterjesztett kérelmében előadta, hogy kialakulni látszik az a joggyakorlat, amely alapján az eljáró bíróságok következetesen azt

állapítják meg, hogy az alperes nem biztosította a napi pihenőidőt a heti pihenőidőt megelőzően, ezért az eljárása ellentétes volt az EUB C-477/21. számú ítéletével, az Irányelv 3. és 5. cikkével, a 12/2020 AB határozatban rögzített jogértelmezéssel és az Mt. 104. § (1) bekezdésével.

[47] Jogértelmezése szerint a napi és heti pihenőidő kiadása kapcsán általa követett eljárás megfeleltethető mind a fentebb jelzett, a jogerős ítéletben is hivatkozott jogszabályi rendelkezéseknek és határozatoknak (valamint az azokban rögzített jogértelmezésnek), mind pedig a hazai jogi szabályozásból felismerhető és kiolvasható jogalkotói célnak, akaratnak.

[48] Jogi álláspontja szerint a magyar napi pihenőidő jogintézménye évtizedekre visszanyúlóan fogalmi szinten rögzítette, hogy azt biztosítani két munkavégzés között kell, a napi pihenőidő csak és kizárólag az egyik napi munkavégzés befejezése és a másnapi munkakezdési időpont között értelmezhető, ezáltal némileg eltért az Irányelvben használt ugyanilyen elnevezésű fogalom tartalmától. Másrészt az is minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a magyar szabályozás a jogharmonizációs követelményeknek való megfelelés érdekében implementálta az Irányelvet, és ennek során az 5. cikk vonatkozásában, az ott megjelölt 11 órás napi pihenőidő + 24 órás heti pihenőidő mérték figyelembevételével 35 órás minimális heti pihenőidő mértékre tett a jogalkotó javaslatot, mely utóbb, a szakszervezetekkel való érdekegyeztetést követően lett átlagosan 48 órás mértékű azzal, hogy heti szinten minimálisan a 40 óra biztosítandó. A napi pihenőidő magyar fogalmából következően tehát annak önálló kiadása a heti pihenőidőt megelőzően nem értelmezhető, ezért a magyar szabályozás során a heti pihenőidő fogalmába „építette be” az Irányelv által elvárt napi pihenőidő mértéket. Ennek meghatározásánál a jogalkotói akarat figyelemmel volt az Irányelv 11+24 órás minimummértékére, de a teljes, hétnaponkénti pihenőidőt egy egységes, a magyar munkajogi hagyományokhoz és rendszerhez igazodó, tagállami heti pihenőidő fogalom alá vonta, és nem bontotta meg azt kifejezetten nevesítve az EU-s irányelvek szerinti két különálló jogcímre (uniós napi + uniós heti pihenőidő).

[49] Ezt a jogértelmezést sem a jelen ügyben eljáró, sem más, hasonló ügyben eljáró bíróságok nem osztották. A magyar napi és heti pihenőidő fogalmak tartalmát egy az egyben megfeleltették az Irányelv ugyanilyen elnevezésű fogalmaival és azok tartalmával.

[50] Érvelése szerint ugyanakkor ez a bírósági határozatokban tükröződő joggyakorlat módosításra, felülvizsgálatra, fejlesztésre szorul, mivel az szembehehelyezkedik az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakkal, nem felel meg a jogszabály, az azt létrehozó jogalkotó céljával összhangban történő, ill. a józan észnek megfelelő értelmezés követelményének.

[51] Megítélése szerint álláspontját, a kialakulni látszó joggyakorlat fenntarthatatlanságát, módosításának szükségességét a közlekedési ágazat egyes kérdéseinek rendezéséről, valamint egyes közlekedési tárgyú törvények módosításáról szóló, 2025. 06.19. napján kihirdetett 2025. évi LV. törvény, az annak preambulumban kifejezetten rögzített szabályozási cél, illetve az ezen jogszabályhoz fűzött indokolás egyértelműen alátámasztja.

[52] Hivatkozott arra is, hogy a Vtv. XIII. Fejezete a 2025. évi LV. törvény 42. §-a értelmében az idézett tartalommal kiegészült.

[53] Ezek alapján tehát immár a jogalkotó által is egyértelműen deklarált ténynek tekintette, hogy a tagállami napi és heti pihenőidő valamint az Irányelvben meghatározott napi és heti pihenőidő fogalmak eltérő fogalmaknak minősültek tartalmuk alapján a perrel érintett időszakban, így a magyar jogi fogalmak és az irányelvi fogalmak egyezőségére és ennek alapján az EUB által az előzetes döntéshozatali eljárás keretében az Irányelv rendelkezéseinek értelmezése tárgyában tett megállapításaira alapított bírói gyakorlat nyilvánvalóan nem tartható fenn, a bíróság mint jogalkalmazó szerv nem tulajdoníthat olyan értelmezést egy jogi fogalomnak, amely nyilvánvalóan nem áll összhangban a jogalkotó

egyértelműen kinyilvánított akaratával, így az feltétlenül felülvizsgálatra szorul a Kúria által a joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében.

[54] A jogkérdés különleges súlyára és társadalmi jelentőségére alapított kérelmében előadta, hogy azzal kapcsolatban közel 1000 per indult, amelyek tárgyának összértéke, csak tőkét számítva, a 2 milliárd forintot meghaladja.

[55] A jogkérdés megválaszolása nem csak az alperest érinti munkáltatóként, és nem csak a munkaidőkeretben, nem általános munkarendben foglalkoztatott vasúti munkavállalókat, hanem alapvető és meghatározó befolyással lesz a teljes magyar munkajogi szabályozásra, annak gyakorlati alkalmazására. A kérdés eldöntésének a munkaidő-beosztás főszabályának tekinthető általános munkarendre is közvetlen kihatása lesz, ugyanis, ha a munkavállalónak az Mt. 105. § (1) bekezdése szerinti heti pihenőnapokra tekintettel szombat 0 óra előtt még 11 óra napi pihenőt kellene biztosítani, úgy ez – általános teljes munkaidő esetén – azzal járna, hogy pénteken legkésőbb 4 óra 40 perckor el kellene kezdeni a munkát, ami munkaközi szünettel együtt 13:00 óráig tarthatna. Vagy ennek alternatívájaként egy péntek reggel 8 órai munkakezdés esetén, mivel a munkaidő csak 13:00 óráig tarthat, minden héten 3 óra 20 perc állásidővel kellene számolni, mert a munkáltató nem tud eleget tenni foglalkoztatási kötelezettségének. Vagy ez utóbbi időmennyiséget a többi hétköznapi kellene ledolgoztatni, ami lényegében az általános munkarend elenyészésével járna, hiszen a munkaidőt egyenlőtlenül kellene beosztani.

[56] Az általános munkarend és a heti pihenőnapok nemcsak az Mt. által tételezett munkaidőbeosztási főszabály, hanem a legtöbb, az Mt. hatályán kívül eső munkáltató (foglalkoztató) által alkalmazott, a hazai társadalmi és gazdasági kultúra alapvető alkotóelemét képező, a társadalom működésének egyéb rendszereit (közoktatás, szolgáltatások, hivatalos ügyintézési rend stb.) is meghatározó kategória. Az általános munkarend számos munkajogi intézmény vonatkozásában is viszonyítási alap (határidők számítása, munkaidőkeret számítása, elszámolási szabályok munkaidőkeret lejárt előtti elszámoláshoz, elszámolási időszak szabályai, munkaszüneti napok rendje, szabadság kiadása, havi alapbér/időbér/órabér számítása).

A Kúria döntése és jogi indokai

[57] Az engedélyezés iránti kérelem nem alapos.

[58] A Pp. 407. § e) pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak a Pp. 406. § (3) bekezdés a) és b) pontjában foglalt kivétellel a másodfokú bíróság ítélete ellen. Jelen eljárás nem tartozik a kivételek körébe, ezért az alperesnek lehetősége volt a felülvizsgálat engedélyezését kérni a Pp. 409. § (1)-(3) bekezdése alapján.

[59] A Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontjának második fordulatában szabályozott engedélyezési ok fennálltára, a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a felülvizsgálat akkor engedélyezhető, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes ugyan, annak követése azonban a körülmények változására tekintettel nem támogatható [Kúria Pfv.II.20.767/2024/2., Pfv.II.20.962/2025/7.].

[60] Az alperes érvelése, miszerint a jelenlegi bírósági joggyakorlat szembehelyezkedik az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakkal, nem felel meg a jogszabály józan észnek megfelelő értelmezése követelményének, a vizsgált engedélyezési oknak nem adekvát indoka. A körülmények változása, a társadalmi vagy gazdasági viszonyok módosulása, jogszabálmódosítás alapozhatja meg a felülvizsgálat engedélyezését a joggyakorlat

továbbfejlesztése érdekében, amelyek folytán a kialakult gyakorlat követése a továbbiakban változatlan formában nem támogatható.

[61] Az alperes hivatkozott ugyan jogszabályváltozásra, azonban az jelen esetben nem vehető figyelembe. A per tárgyát képező időszak ugyanis 2018. január 1-től 2020. december 31-ig terjed, így az ekkor hatályos rendelkezések az irányadóak. E körben nincs jelentősége az Mt. 2023. január 1-jétől, illetőleg Vtv. 2025-től az EUB ítéletének hatására történt módosításának, mert azok a perbeli időszakban nem alkalmazhatók [Kúria Mfv.IV.10.025/2026/9.]. Következésképp a felülvizsgálat engedélyezésének indokául a joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében nem szolgálhatnak [Kúria Pfv.II.10.068/2026/2., Mfv.II.10.077/2026/2.].

[62] A Pp. 409. § (1) bekezdés b) pontjára alapított kérelem esetén a Kúria akkor engedélyezi a felülvizsgálatot a felvetett jogkérdés különleges súlyára figyelemmel egyebek mellett, ha a jogkérdés nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel; a felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségére figyelemmel pedig különösen akkor, ha a jogkérdés a jogalanyok széles körét érinti. A Kúria a felülvizsgálatot ezekben az esetekben is csak akkor engedélyezi, ha az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást közzétett ítélezési gyakorlatában [Kúria Pfv.V.20.620/2025/2., Pfv.III.20.686/2025/2.].

[63] A Kúria az Mfv.II.10.025/2024/6. számú közzétett precedensképes határozatában már állást foglalt abban a kérdésben, hogy a perbeli időszakban a heti pihenőidőt megelőző munkavégzés után a napi pihenőidőt is be kell osztani (ki kell adni), és ennek elmaradása az Mt. 104. § (1) bekezdésébe ütközik. A Kúria ezt a határozatot a továbbiakban is irányadónak tekinti.

[64] A Kúria a jogalap körében ugyancsak állást foglalt az Mfv.IV.10.044/2024/6. számú végzésben. E szerint a Miskolci Törvényszék hasonló tényállású ügyben az EUMSZ 267. cikke szerinti előzetes döntéshozatali eljárást (C-477/21. sz. ügy) kezdeményezett. Az EUB ebben az ügyben 2023. március 2-án kihirdetett ítélete indokolása szerint a napi és a heti pihenőidő két egymástól eltérő jog, amelyek eltérő célokat követnek: a napi pihenőidő esetében azt a célt, hogy a munkavállaló meghatározott munkával töltött időt követő időszakra eltávolodhasson munkakörnyezetétől, a heti pihenőidő tekintetében pedig azt, hogy a munkavállaló minden hétnapos időszakon belül kipihenhesse magát ([38] pont). A munkavállaló számára mindkét jog tényleges gyakorlását biztosítani kell, ezért az olyan értelmezés, mely szerint a napi pihenőidő a heti pihenőidő részét képezi, megfosztaná a munkavállalót a napi pihenőidő tényleges igénybevételének lehetőségétől. A napi pihenőidőt tehát – a két jog önálló jellegére figyelemmel – a heti pihenőidőhöz való jogon túlmenően kell biztosítani ([39] [40] pontok). Az EUB mindezekre figyelemmel úgy foglalt állást, hogy az Irányelv 3. cikkében előírt napi pihenőidő nem képezi az Irányelv 5. cikke szerinti heti pihenőidő részét, hanem ahhoz hozzáadódik.

[65] A Kúria Mfv.IV.10.025/2026/9. számú határozatában pedig akként döntött, hogy ha a munkáltató az Mt. 104. § (1) bekezdését megsértve a heti pihenőidő és a szabadság megkezdésének időpontja előtt nem adta ki a napi pihenőidőt, a jogellenes munkaidő-beosztás jogkövetkezményeként a munkavállalót az Mt. 107. § a) pontja és az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontja szerint ötven százalékos bérpótlék illeti meg.

[66] A felülvizsgálat pedig nem engedélyezhető a felvetett jogkérdés különleges súlyára, társadalmi jelentőségére tekintettel, ha a Kúria a jogkérdésben már állást foglalt [Kúria Gfv.VI.30.002/2026/2., Pfv.V.20.013/2026/2/II.].

[67] Mindezek alapján a Kúria nem látott lehetőséget a felülvizsgálat engedélyezésére a vizsgált okokból, ezért a felülvizsgálatot megtagadta [Pp. 411. § (1) bekezdés].

[68] A felülvizsgálat megtagadása miatt a jogerős ítélet végrehajthatóságának felfüggesztése iránti kérelem okafigyottá vált, figyelemmel arra, hogy a Kúria a végrehajthatóságot a felülvizsgálati kérelem elbírálásáig függesztheti fel.

[69] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem nem vezetett eredményre. Az engedélyezés iránti kérelem illetéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (2a) bekezdés a) pontja szerint 387.675 forint. Az alperes a 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján fennálló tárgyi költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem illetékének megfizetésére köteles [Pp. 83. § (1) és (5) bekezdés, 102. § (1) bekezdés]. A Kúria tájékoztatja az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illeték bevételi számlájára kell megfizetnie, a megfizetés során közleményként fel kell tüntetnie a Kúria megnevezését, e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adószámát.

[70] A Kúria a kérelmet a Pp. 411. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[71] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A határozat elvi tartalma

I. A felülvizsgálat engedélyezésére nincsen mód a joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében, ha a fél társadalmi, gazdasági, vagy más viszonyok változására nem hivatkozik, a felhívott jogszabályváltozás pedig a keresettel érintett időszakot követően következett be, arra nem alkalmazható.

II. Nem engedélyezhető a felülvizsgálat a jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt, ha a Kúria közzétett határozatában a jogkérdésben már állást foglalt.

Budapest, 2026. június 3.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró, Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Osztovis András s.k. bíró